

ZÁBLESKY

MINULOSTI

MARY J. COBS

Marula

**ZÁBLESKY
MINULOSTI**

MARY J. COBS

© Autorka: Mary J. Cobs

© Vydala: Marie Jakoubková - Marula

© Grafické práce: Marie Jakoubková

ÚVODEM

Jmenuji se Rosemary, ale všichni mi říkají Rosie. Nedávno jsem oslavila své pětadvacáté narozeniny. A když říkám oslavila, tak skutečně bylo co slavit. Ne že bych se nějak bezhlavě opíjela, spíše jsem po dlouhé době obklopena svými nejbližšími, měla zase radost, že jen tak jsem. Že žiji a že mě vesměs nic nebolí! Když si však nyní dovolím vzpomínout, co jsem ještě nedávno musela prožívat, je v současné době až neuvěřitelné, že jsem ještě tady. Že jsem se těch narozenin vůbec mohla zúčastnit. A že jsem se jich vlastně vůbec dožila. Zrovna zítra to budou přesně na den tři roky...

Do té osudové noci, která rázem změnila a doslova překopala celý můj tamní život, jsem si, jak se říká, žila svůj nejkrásnější sen a připadala si jako v pohádce. Já byla princezna a měla jsem i svého prince. Jmenoval se Rodger, moje láska ze střední. Láska na první pohled. Hned jak jsem ho poprvé spatřila, jsem věděla, že je to ten pravý. Do té doby jsem vlastně ani nevěřila, že láska na první pohled vůbec existuje. Myslela jsem si, že je to výmysl, možná pouhý námet pro naivní romantický film. Do reálného světa mi něco takového přišlo naprosto nepředstavitelné.

Chodili jsme spolu po celou střední a jednoho dne mě nečekaně požádal o ruku. Byli jsme oba tak mladí a naprosto bez jakýchkoliv zkušeností. Mnozí nás proto varovali nebo

nám spíše doporučovali, abychom se příliš neukvapili. My jsme si však stáli za svým, a tak jsem si ve svých jednadva-
ceti letech prožila svůj překrásný svatební den. Odevzdali
jsme si zcela svobodně svá srdce a vykročili po společné
cestě. Láska jako trám. Takhle bych náš tehdejší vztah po-
psala. Naše vrkání bylo slyšet na kilometry daleko. Na-
prsto nerozlučná dvojka, siamská dvojčata. Jako dvě labu-
tě, neváhající jedna pro druhou kdykoliv zemřít. Byla jsem
šťastná! Byli jsme šťastni! Chvíli určitě ano!

Jak ale dokáže být realita krutá, říkala jsem si tolikrát.
Jak snadno se lze z vysněné pohádky o úžasném princí
rázem probudit a zjistit, že je vše úplně jinak, než jsem si
celou dobu myslela!

Bylo to nějaký čas po naší svatbě. Vše vypadalo zcela nor-
málně. Dokonce jsme se s Rodgerem začali bavit o miminku
a já byla celá u vytržení, že by si na takovou změnu sám od
sebe vůbec troufl. Že natolik zmužněl, dospěl a odvážil se
pokročit v našem vztahu o další schůdek. Začali jsme se na
naše nové role těšit! Možná proto mi tak dlouho trvalo, než
jsem zjistila, že je něco jinak. Po nepatrných krůčcích jsem
postupně nabývala dojmu, že se děje něco zvláštního.

Rodger se choval jinak, než jsem ho do té doby znala. At-
mosféra v naší domácnosti se den ode dne měnila z příjem-
né pohody do velice nečekaných a důrazných zvratů. Byly to
nepříjemné chvílky a já si moc přála, aby to byl všechno jen
nějaký hodně zlý sen. Bohužel nebyl a já musela čelit situa-

cím, o kterých jsem do té doby četla maximálně v knížkách nebo je viděla ve filmu.

Získala jsem totiž důkazy, že si mě Rodger vlastně ani vzít nechtěl nebo možná chtěl, ale určitě ne z lásky. Zalíbila se mu vidina bohatství. Naši jsou totiž celkem majetní a já bych po nich jednou vše mohla zdědit. Dokonce i svatbu nám celou zaplatili a jako svatební dar na mě táta přepsal polovinu svého podniku. Byl to spíše dar pro mě a to Rodger dlouhou dobu nemohl překousnout. Ve svých líbivých představách se zřejmě sám viděl jako milionář a to se mu zamlouvalo natolik, že já jsem už v tom jeho novém životě jaksi neměla místo. To nahradila jiná. O ní jsem se ale dozvěděla až později. V podstatě několik dní před mou údajnou nehodou v autě. Ale to hodně předbíhám!

Zkrátka jsem zjistila hodně blbých informací a chtěla se tomu všemu postavit čelem. I když jsem ho milovala celým svým srdcem, tohle mi natolik otevřelo oči, že láska a veškerá náklonnost byly rázem pryč. Chtěla jsem náš vztah ukončit, nechat se rozvést, odejít z bytu a raději jít zpět k rodičům. Aspoň na nějakou dobu, než bych si našla vlastní bydlení. Tato nová realita se však Rodgerovi nelíbila, neuměl nebo nechtěl si připustit, že bych odešla. Co já, spíš ty prachy se mnou! On už prostě s nimi počítal a zřejmě na ně utáhl i tu couru, se kterou si plánoval nádherný život. Jen já jsem se tam pořád nějak moc motala a bylo nutné se mě nenápadně zbavit.

Přestávala jsem mu absolutně věřit. Sbalila jsem si své věci a odešla bydlet k našim. Ti se mi stali oporou v těžkých chvílích, a že tohle nebyla úplně ta nejtěžší!

(...o tři roky dříve...)

PROPUŠTĚNÍ Z NEMOCNICE

Celý rok a půl svého života jsem strávila v nemocnici. Většinu z toho pouze na lůžku. První dva měsíce jsem navíc byla v umělém spánku, protože zranění, kterým jsem utrpěla, nebylo vhodné léčit v bdělém stavu. Ve špitále jsem oslavila i narozeniny. No, oslava je hodně nadnesené slovo. Prostě po dobu pobytu v nemocnici jsem měla narozky, takže mi všichni přicházeli popřát hodně zdraví právě do mého nemocničního pokoje. A zdraví bylo v danou dobu skutečně dost na místě. Ještě dnes nejsem úplně v pořádku. Ostatně mě musí domů převézt na kolečkovém křesle. Nohy mi ještě neslouží tak, jak bych si představovala.

Časem budu muset zřejmě podstoupit nespočet terapií a rehabilitačních cvičení. Ale prý bych se z toho měla nakonec dostat. Alespoň tedy fyzicky. Co se psychiky týče, tam to bude asi na delší lokte. Ztratila jsem totiž paměť a nepamatuji si nic od té doby, co se mi stal tento úraz. Absolutně vymazané vzpomínky. Prázdnó, zcela čisto. Vše, co vím o dané nehodě, je pouze z vyprávění od rodiny a také policistů, kteří nehodu vyšetřovali a občas se za mnou zastavili kvůli výpovědi. Bohužel jsem jim moc nepomohla. Vůbec nic si nepamatuji. I celé to vyprávění mi přijde trochu nelogické a nepředstavitelné.

Prý jsem jela po dálnici a v naprosto přehledné zatáčce jsem najednou stočila volant a vyjela ze silnice přímo do

stromu. Ten tam byl snad jediný a čekal na mě. Divné mi na tom přijde hlavně to, že já moc neřídím. Kdykoliv jsme někam s Rodgerem jeli, on byl řidič. Tak proč jsem teď sedla za volant já a vydala se ještě k tomu někam po dálnici? Ani do práce nepotřebuji jet přes dálnici! Myslím na to den co den a snažím se vybavit si cokoliv, co by mi trochu osvětlilo paměť. Minimálně bych chtěla pomoci těm policistům, když už nic jiného. Ale zatím prostě nic, ať se snažím sebevíc.

Sestřička mi zrovna přinesla propouštěcí zprávu a my konečně mohli vyrazit směrem k domovu. Takovou dobu jsem na tuhle chvíli čekala, tolikrát si tento moment představovala a konečně byl tady. Já se skutečně dočkala. Konečně jsem jela domů, do svého pokoje a hlavně do své postele. Tam jsem se těšila ze všeho nejvíc. I když jsem nohy ještě úplně necítila, stejně se na tom nemocničním lůžku tak špatně leželo. Je hrozně nepohodlné a proležené od všech těch pacientů. *Měli by častěji měnit matrace*, říkala jsem si v duchu

„Ááááá, tady máme naši krásku!“ zakřičel můj otec a rozeběhl se za mnou. Popadl držadla u vozíku a rovnou si to se mnou nasměroval k výtahům.

„Pomalů, tati. Jedeš se mnou jako blázen!“ napomenula jsem ho a držela se co nejpevněji madel z obou stran křesla. Asi měl také velkou radost, že už konečně jedu domů.

„Promiň, zlatíčko. Neuvědomil jsem si, že by ti ta jízda mohla být nepříjemná,“ omluvil se a zpomalil.

„To je v pohodě. Já se nebojím, jen chci dojet domů aspoň trochu pohromadě. A pak ten vozík už také není nejnovější, tak aby ještě chvíli vydržel!“ snažila jsem se vysvětlovat.

„Zanedlouho už vozík potřebovat nebudeš. Určitě se brzy postavíš na nohy a budeš běhat jako dřív. Uvidíš, srdíčko naše!“ uklidňoval mě a povzbuzoval zároveň.

„Já vím!“ odvětila jsem. Vtom se otevřely jedny dveře výtahu a my mohli nastoupit. Byl to strašně zvláštní pocit. Po tak dlouhé době se opět dostat ven na čerstvý vzduch. Těším se. Těším se domů.

Cesta autem byla svižná. Utíkalo to. Hlavně jsem se pořád dívala z okénka a sledovala vše kolem. Rok a půl jsem tu nebyla, rok a půl jsem jen civěla na zdi svého pokoje ve špitálu. Teď už ale jedu domů a tam čeká mamka a jistě něco dobrého uvařila. Na to já mám čich. Proč by jinak také nepřijela do nemocnice? Určitě pro mě připravili nějaké překvapení a ona doma hlídá a čeká, než zastavíme s autem před domem. A taky že jo! Už z dálky byl vidět obrovský transparent s nápisem „Vítej doma!“ Musím říct, že takhle jsem si to tedy úplně nepředstavovala, ale dobrý. Mají prostě radost a já vlastně taky.

Když jsme dorazili na parkovací místo, seběhlo se kolem auta snad dvacet lidí. Všichni mi chtěli pomáhat, všichni mě zdravili a vítali. Úplný uvítací výbor. Nepřipadala jsem si ale jako nějaký lazar, takže jsem jim upřímně poděkovala a poprosila je o trochu prostoru. Nepotřebovala jsem zase tolik péče. V nemocnici jsem si ji užila až dost. Bylo na čase,